

henholde mig til de Bemærkninger, jeg gjorde i Gaarsmødet i Anledning af de paa Dagsordenen eventuelt opførte Sager, som ikke kunne behandles efter de foreskrevne Frister, idet jeg tilføjer, at skjøndt Sagen først er indkommen i Landstinget igaar, har jeg dog opført den paa Dagsordenen til første Behandling for at erfare, hvad Thingets Mening er. Det er naturligt, at ingen af de Frister, der ere satte for, at Sager kunne komme til Behandling, kunne med Hensyn til denne Sag slydbestgøres. Jeg maa altsaa erhverve et Samtykke fra Landstingets Side, før denne Sag kommer under Forhandling, og saafremt Ingen puffer at htre sig, skal jeg lade afstemme, hvorvidt Thinget giver dette Samtykke.

Med den derpaa foretagne Afstemning afgaves der 23 Stemmer for og 9 imod at give Samtykket. Der var altsaa afgivet 32 Stemmer, hvoraf $\frac{3}{4}$, som ifølge Forretningsordenen skal være for en saadan extraordinair Behandling, er 24. Da der imidlertid kun var afgivet 23 Stemmer for at give Samtykket, var Samtykket nægtet.

Næste Sag paa Dagsordenen var: Eventuelt første Behandling af Forslag til Lov*) angaaende Ophævelse af den til Gaarden Matr. Nr. 120 i Stege knyttede Eneret til at drive Farveri for Møens Indbyggere. Denne Sag var opført eventuelt, idet den nemlig var indbragt i Landstinget den 18de December. Thingets Samtykke var altsaa nødvendigt for, at Sagen kunde foretages.

Bjerring: Det er ikke uden megen Ulyst, at jeg i dette Dieblif tager Ordet, men der er for mig noget saa Uhyggeligt i den Stilling, hvori Thinget har været i de sidste Dage, at jeg maa ubede mig det ærede Things Tillid til at fremsføre nogle Bemærkninger, der med megen Styrke have paatrængt sig mig. Det vil erindres, at Landstinget i de to første Maanedes af indeværende Samling just ikke har været overlæsset med Arbejde, saa at det

i Reglen kunde indskrænke sig til et Par og det endda ikke meget lange Møder om Ugen. Derimod er der i de sidste Dage saa at sige dagligt strømmet det ene Lovforslag efter det andet ind til Landstinget fra det andet Thing, og denne Overflopmelse er indtraadt samtidigt med, at Landstinget havde til Forhandling Sagen om Geistlighedens Lønning, en Forhandling, der, som bekendt, i meget høi Grad har optaget Thingets Tid og Opmærksomhed. Midt under disse Forhandlinger indkom desuden iblandt flere andre Lovforslag ogsaa Forslag til Finantslov for 1862—63, og jeg behøver vistnok ikke at gjøre Thingets ærede Medlemmer opmærksomme paa, hvormeget et Lovforslag som dette sidste, Finantslovsforslaget, lægger Beslag paa Medlemmernes Tid, naar man blot nogenlunde skal sætte sig ind i dette Lovforslag. Skjøndt jeg troer, at der ikke er mange af Rigsdagens Medlemmer, som med større Omhyggelighed end jeg følge Forhandlingerne i begge Rigsdagens Afdelinger, maa jeg dog aabent og ærligt tilstaae, at det har været mig en pphsift Umulighed blot nogenlunde at sætte mig ind i Forhandlingerne om de mange Lovforslag, der ere komne til os i de sidste Dage. Nu skal jeg vistnok villigt erkende, at mange af Thingets Medlemmer kunne være i Besiddelse af meget større Arbejdsdygtighed end jeg, men jeg skalde meget feile, om der dog ikke idetmindste skulde være nogle, der i denne Henseende ikke ere heldigere stillede end jeg. Igaar havde vi saaledes til extraordinair Behandling hele 9 Lovforslag. Det var mig klart, at jeg ikke kunde sætte mig ind i dem alle 9, og jeg søgte da at sætte mig ind i nogle af dem, men det viste sig da, at Forhandlingerne om disse Lovforslag endnu ikke vare fuldstændigt meddeelte i Tidenden. Følgen var da, at jeg hverken stemte for eller imod den extraordinaire Behandling af disse Lovforslag, da jeg ikke havde kunnet gjøre mig tilstrækkelig bekendt med dem. Det er naturligt paa ingen Maade min Mening med disse Bemærkninger at ville rette nogen som helst Bebreidelse mod Thingets høitærede Formand, der har bragt disse Sager til extraordinair Behandling; jeg maa tværtimod aldeles tiltræde hans Ytringer saavel igaar som idag,

*) See Anh. A Sp. 1449—50.